వారసత్వం

"ఏమిరా, తెచ్చినావా?" అడిగాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

బుడ్డోడు తలూపాడు.

"సంచి ఆడబెట్టు," అన్నాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

బుడ్డోడు జాగ్రత్తగా సంచి తీసుకెళ్ళి ఓ మూలన పెట్టాడు.

అది పాతకాలం నాటి సవుడు మిద్దె. ఇంకా గట్టిగానే వుంది. సూమంచిపల్లెరాళ్లతో కట్టిన గోడలు. కోట గోడల్లా బలంగా ఉన్నాయి. ఆ రోజే కొద్దిగా జల్లు పడిపోయింది. కప్పుమీది సవుడు తడిసి మట్టివాసన ఇంపుగా ముక్కుపుటాలకు సోకుతోంది.

అప్పుడే, "ఏం, అశ్వత్థరెడ్డీ!" అంటూ లోపలికొచ్చాడు శౌరెడ్డి.

"రా శౌరెడ్డీ! సరింగా సమయానికొచ్చినావేబ్బా!" హుషారుగా కేకేశాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"తెప్పించినావా?" వస్తూనే అడిగాడు శౌరెడ్డి.

"ఇంగానా! ఇదో, వచ్చేసినాయి," బుడ్డోడు తెచ్చిపెట్టిన సంచివైపు చూపించాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డి ఆ సంచివంక చూస్తూనే చేతులు రుద్దుకున్నాడు.

"ఏం శౌరెడ్డీ, సంచి సూస్తానే అప్పుడే చేతులు నొవ్వ పెడుతుండాయా?" హాస్యమాడాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డి నవ్వి, "ఎందుకైనా మంచిది, తలుపులు మూసి గెడమానుబేస్తా," అన్నాడు.

"వార్నీ, ఈ మాత్తరానికేనా? తలుపు ముయ్యకపోతే ఏమైతాది?" నిర్లక్ష్యంగా అడిగాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"పంచాయితికి బొయ్యేముందు బాంబులుగానీ, ఇంకేదిగానీ త్యామని మాటిస్తిమిగదబ్బా! ఇప్పుడెవరైనా సూసినారంటే......" సందేహం వెలిబుచ్చాడు శౌరెడ్డి.

"మాటిచ్చే ఏమైతాది? నారాయణ రెడ్డోల్లు త్యామన్నారు. నమ్మాల్నా? ఎవరి జాగర్త వాల్లది శౌరెడ్డీ," అన్నాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డి తలూపాడు. అతని దృష్టి బుడ్డోడిమీద పడింది. "ఏం రా బుడ్డోడా, బాగుండావా?" దట్టమైన కనుబొమలు ఎగరేస్తూ అడిగాడు.

బుడ్డోడు సిగ్గుపడుతూ తలొంచుకున్నాడు.

శౌరెడ్డి వాడికి మేనమామ వరసకావాలి. అంచేత ఎప్పుడూ ఉడికిస్తూ మాట్లాడతాడు. అతని దగ్గర బిడియం బుడ్డోనికి.

"ఏమిరా, అప్పుడే మేనమామ బిడ్డనిచ్చినట్టు సిగ్గు పడతావ్?" నవ్వాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డికి నిజంగానే బుడ్డోడి ఈడుదే ఓ కూతురుంది. ఇద్దరికీ మంచి దోస్తీ కూడా. ఇద్దరూ ఆ వూళ్లోని పంచాయితీ బోర్డు స్కూల్లో అయిదో తరగతి చదువుతున్నారు.

"ఏందిరా బుడ్డోడా! మీ నాయన నువ్వు పుట్నెప్పుడు మొగసిరి మొగ్గ పుట్టినాడని యాటకోసి మాకు బువ్వ పెట్టినాడు గదరా! నువ్వేమో ఆడపిల్ల మాదిరి సిగ్గుపడతాండావ్! ఏదిరా నీ మొగసిరి?" ఉడికించాడు శౌరెడ్డి.

అశ్వత్థరెడ్డి మీసం మెలేశాడు. "మావోని మొగసిరి గురించి నువ్వేంది మాటాడ్తాండావ్ శౌరెడ్డీ! సంచి తెచ్చింది ఎవరనుకున్నావ్? మా బుడ్డోడే!" సగర్వంగా అన్నాడు.

శౌరెడ్డి నోరు తెరిచేశాడు. "ఏంరా బుడ్డోడా! నువ్వేనా తెచ్చినావు సంచి?" అడిగాడు.

బుడ్డోడు అవునన్నట్టు తలూపాడు.

శౌరెడ్డి కాస్త మందలింపుగా అశ్వత్థరెడ్డి వంక చూశాడు. "ఏమైనా తెలివుండాల అశ్వత్థరెడ్డీ! నిండా పన్నెండేండ్లు గుడకాలేవు పిల్లోనికి – వానితోనా బాంబులు తెప్పిచ్చేది? సేతుల్లోనే పేలినాయంటే ఏం చేసేటోనివి?" అన్నాడు.

అశ్వత్థరెడ్డి నిర్లక్ష్యంగా అతని మాట తోసి పారేశాడు. "అప్పుడే ఏం చూసినావు శౌరెడ్డీ! మా వాడు బాంబుల్తో ఆడుకోవాల. ఈ సుట్టుపక్కలకంతా వాన్ని పెద్దపాలేగాన్ని సేస్తా సూస్తాండు. అప్పుడు నువ్వే పెద్ద కట్నంతో కూతుర్ని తీస్కరావాల," అన్నాడు.

"ఏంది పరాసికమబ్బా! పాలేగాన్ని సేసేదేమోగాని, బాంబు పేలి కాలో సెయ్యో పోతే వాళ్లమ్మ కడుపులో అగ్గిపడతాది. ఒక్కడే కొడుకు. యాల సెడగొట్టుకుంటావ్?" అన్నాడు శౌరెడ్డి.

అశ్వత్థరెడ్డి ఆ మాట కూడా పట్టించుకోలేదు. "సూస్తూతే మావాని మొగసిరి! ఏమిరా అబ్బీ, ఆ సంచిలోవున్నయి తీసి లోపల పెట్టుపో," అన్నాడు విలాసంగా.

శౌరెడ్డి ఏదో అనబోయి ఊరుకున్నాడు.

బుడ్డోడు మాట్లాడకుండా వెళ్లి సంచి చేతిలోకి తీసుకొని ఇంట్లోకి నడిచాడు. శౌరెడ్డి చూస్తుండగానే ఇంటి గోడలో ఏర్పాటు చేసిన గాదెమీద రాతిమూత తీసి దాన్నిండా

వరిపొట్టు నింపాడు. తర్వాత సంచిలోని బాంబు ఒక్కొక్కటే తీసి జాగ్రత్తగా పొట్టులోపల పేలకుండా అమర్చాడు.

అశ్వత్థరెడ్డి 'చూస్తున్నావా?' అన్నట్టు సగర్వంగా ఓసారి కనుబొమలు ఎగరేసి, "వాడు నా కొడుకు శౌరెడ్డీ! తండ్రి పౌరుషమే వానికి వచ్చింది," అన్నాడు మీసం మెలేస్తూ.

శౌరెడ్డి మొహం ముడుచుకున్నాడు. "ఏదో లెబ్బా! పిల్లకాయను బాగా సదివిచ్చి పైకి దెస్తావనుకుంటే ఇయ్యన్నీ ఇయ్యాల్నించే నేర్పబట్టినావు. ఇంగేమనాల?" అన్నాడు. బుడ్డోనికి భవిష్యత్తులో కూతుర్నిచ్చి పెళ్ళి చేయాలనే ఆలోచన అతనికీ అంతరాంతరాల్లో వుంది.

అశ్వత్థరెడ్డి కొడుకుని దగ్గరికి పిలిచాడు. "ఓరి బుడ్డోడా! నేను సెప్పేది జాగర్తగా ఇను. ఇయ్యాల సాయంకాలం నారాయణ రెడ్డోల్లకూ మనకూ పంచాయితీ జరుగుతాది. రాజీ సామరస్యంగా జరిగినాదా సరేసరి. లేదా.......... నువ్వాడనేవుండు. నారాయణ రెడ్డోల్లు ఏందైనా కెలికానారంటే ఈడికొచ్చి మాకు బాంబులు తెచ్చియ్యాల. అర్థమైందా?" అన్నాడు.

బుడ్డోడు హుషారుగా తలూపాడు. శౌరెడ్డి చివరి ప్రయత్నం చేశాడు. "పెద్దోల్ల రచ్చలోనికి పిల్లోన్ని దింపుతుండావు. ఇదేం బాగాలేదు అశ్వత్థరెడ్డీ! నా మాటిని పిల్లోన్ని వాల్లమ్మ కాడికి పంపేయ్," అన్నాడు.

బుడ్డోని తల్లి ఏవో పెళ్ళిపనులకని ప్రస్తుతం పుట్టింటికి పోయింది. అశ్వత్థరెడ్డి కొడుకుని తల్లివెంట పోనీయకుండా తన దగ్గర అట్టే పెట్టుకున్నాడు.

"నీకు తెల్దులే శౌరెడ్డీ! నారాయణ రెడ్డోల్లు మనకాడ సంచులుంటే అనుమానపడ్తారు, పిల్లోనికాడుంటే అనుమానం రాదు," కొడుకుని దగ్గరుంచుకోవడంలోని అసలు రాజకీయం బయటపెట్టాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డి మరింకేం అనలేకపోయాడు.

కాసేపటి తర్వాత అక్కడ్నించి తప్పించుకుని బయటికి పరిగెత్తిన బుడ్డోడు ఆగమేఘాల మీద వెళ్ళి లక్ష్మిని కలుసుకున్నాడు. లక్ష్మి శౌరెడ్డి కూతురు.

"ఇయ్యాల నేను బాంబులు తెచ్చినా తెలుసా?" అన్నాడు వీరుడిలా కాలరెగరేస్తూ – తను చేసి వచ్చిన ఘనకార్యం లక్ష్మికి చెప్పందే వాడికి మనసు తీరేట్టు లేదు.

లక్ష్మి ఆ సమయంలో సీరియస్‌గా గుడ్డతో చేసిన పెళ్ళికూతురి బొమ్మకు చేతులు కుడుతోంది.

"ఓస్, అంతేగదా! ఎన్ని బాంబులు చూళ్ళా!" అంది నిర్లక్ష్యంగా.

బుడ్డోనికి ఆ నిర్లక్ష్యం ఎంతమాత్రం నచ్చలేదు.

"ఒకటో రెండో అనుకొంటివా? ఇరవై బాంబులు," అన్నాడు చేతుల్తో ఇరవై బాంబుల సైజు చూపిస్తూ.

"పొగబాంబులా?" సాగదీస్తూ అడిగింది తను.

"కాదు, అసలు బాంబులే!" గర్వంగా చూశాడు బుడ్డోడు.

"అయితే మంచిది. పగిల్తే పండ్లు రాల్తాయిలే."

"నేను ఆడుకునేది నీ మాదిరిగా బొమ్మల్తో అనుకున్నావా? బాంబుల్తో!"

"ఎవరన్నారు?" అంది లక్ష్మి.

"మా నాయన."

"ఆడుకోపో బాంబుల్తోనే. నాకు పనుండాది."

బుడ్డోడు ఆమె చేతుల్లో వున్న బొమ్మవైపు సీరియస్‌గా చూశాడు. "ఇది బొమ్మా? సేతులేందిట్లుండాయి? ఓ సెయ్యి పెద్దది, ఓ సెయ్యి చిన్నది. కాలేమో కుంటిది. లచ్చుమ్మోవ్! నీ పెండ్లి కూతురు గుడ్డిది గుడకానే!" వెక్కిరించాడు.

"బుడ్డోడోవ్, ఎల్లి పని చూస్కో. నా పెండ్లి కూతురి మాట నీకేల? ఎల్లి బాంబులేస్కో" అంది లక్ష్మి.

బుడ్డోడు ఆమె చేతుల్లో బొమ్మను లాగి కిందపడేసి పెద్దగా నవ్వుతూ అక్కడ్నించి ఒక్క పరుగు తీశాడు.

లక్ష్మి శాపనార్థాలు పెడుతూ వాడి వెంటే కొంత దూరం పరిగెత్తి మళ్ళీ తిరిగొచ్చి బొమ్మ చేతిలోకి తీసుకుంది.

ఆ సాయంత్రానికల్లా మళ్లీ వాళ్లు దోస్తులైపోయారు. పంచాయితీ జరిగే చోటుకు ఇద్దరూ చెట్టాపట్టాలు వేసుకు బయల్దేరారు.

"పంచాయితీకాడ రచ్చయితాది. బాంబులు వేసుకుంటారు," దార్లో చెప్పాడు బుడ్డోడు.

లక్ష్మి దిగులుగా చూసింది. "నువ్వు గుడకా బాంబులెయ్యాల్నా?" అడిగింది.

"నేను గుడకాబేస్తా!" అభిమన్యుడిలా ఫోజు పెట్టి చెప్పాడు బుడ్డోడు. లక్ష్మి ఆగిపోయింది.

"వద్దు, మనకు బాంబులొద్దు," ఆ పిల్ల కళ్ళల్లో సన్నటి భయం తొంగిచూస్తోంది.

కాసేపు ఆమె మొహంలోకి చూస్తూండిపోయిన బుడ్డోడు ఫక్కున నవ్వాడు. "శౌరెడ్డి మామ కూతురు బయపడ్తాంది," అన్నాడు వేళాకోళంగా.

లక్ష్మి ఆ వేళాకోళానికి నవ్వలేదు.

"నిజంగా బుడ్డోడా! మనకు బాంబులొద్దు. గలాటాలొద్దు," అంది.

బుడ్డోడు వీరోచితంగా నవ్వేసి, "వద్దులే," అన్నాడు.

"అట్టా కాదు. వొట్టు వేసి చెప్పు."

"సరే, వొట్టు వేస్తాండా! మనకు బాంబులొద్దు! గలాటాలొద్దు! సరేనా?"

"చేయి గిచ్చి చెప్పు!" అంది లక్ష్మి.

బుడ్డోడు ఆమె అరచెయ్యి గిల్లాడు.

"అమ్మయ్య!" గుండెమీద చెయ్యి వేసుకుని ఎదో పెద్ద బరువు దిగిపోయినట్టు చూసింది లక్ష్మి.

"ఇంగ పా," అంది బుడ్డోనికంటే ముందు తనే పంచాయితీ వైపు దౌడు తీస్తూ.

నారాయణరెడ్డికి, అశ్వత్థరెడ్డికి మధ్య పంచాయితీ ప్రారంభమైంది.

"అది కాదు అశ్వత్థరెడ్డీ! రోంత ఆలోచించు. సారా కాంచడంలో నారాయణ రెడ్డి నీకేం అడ్డు రాల్యా. కాంట్రాక్టులు మాత్రం మొదట్నుంచీ ఆయప్పే చేస్తావుండాడు కదా! నువ్వు మద్దెన రావడం ఏమైనా బాగుండాదా?" అంటున్నాడు ఓ పెద్ద మనిషి.

"ఎందుకు బాగాలేదు? ఆయప్ప టౌనుకు బోయినాడు. టౌను కాంట్రాక్టులు చేస్కోమను. ఊర్లో వుండేది నేను. ఈ కాంట్రాక్టు మాత్రం నాకే రావాల," అంటూ పాయింటు లేవదీశాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

నారాయణరెడ్డి అరవై ఏళ్ళుపైబడ్డ వృద్ధుడు. ఇరవై ఏళ్ళక్రితం అతనికీ అశ్వత్థరెడ్డి తండ్రికీ మధ్య పార్టీ నడిచింది. చేతులు నరుక్కోవడాలూ, బాంబులు వేసుకోవడాలూ అయినాయి. ఓ ఖూనీ కేసు కూడా జరిగింది. పై చేయి ఎవరిదో మాత్రం ఇంకా తేలనేలేదు. అశ్వత్థరెడ్డి తండ్రి పోయాడు. ఇప్పుడు అశ్వత్థరెడ్డి తన గుంపుకు నాయకత్వం వహిస్తున్నాడు.

అయితే ఒక అయిదారేళ్ళుగా నారాయణరెడ్డి వైఖరిలో కొంత మార్పు వచ్చింది. ఇదివరకటిలా అతను తమ శత్రుత్వం గురించి పెద్దగా పట్టించుకోవడం లేదు. దానికి కారణం కాంట్రాక్టులు చేస్తూ డబ్బు తినమరగడమే.

పూర్వం ఊరి పెత్తనం కోసం రెండు గుంపుల మధ్య శత్రుత్వం కొనసాగింది. అప్పుడు ఇన్ని కాంట్రాక్టులు లేవు. ఒక సారా కాంట్రాక్టు కోసమే ఇద్దరి మధ్యా వైరం వుండేది. ఇప్పుడు రకరకాల కాంట్రాక్టులు వచ్చి పడుతున్నాయి. తెలుగు గంగ కాంట్రాక్టులు, థర్మల్ కేంద్రం కాంట్రాక్టులు, సిమెంటు ఫ్యాక్టరీ కాంట్రాక్టులు, మునిసిపల్ కాంట్రాక్టులు, పంచాయితీ కాంట్రాక్టులు – అది ఇదీ అనకుండా అన్నింట్లో నారాయణరెడ్డి ఏదో విధంగా వేలు పెడుతూనే వస్తున్నాడు. అంతలోకే ప్రొహిబిషన్ వచ్చింది. సారా కాంట్రాక్టు లేకపోయేసరికి నారాయణరెడ్డి ప్రొద్దుటూరికి మకాం మార్చేసి అక్కడే కాంట్రాక్టరుగా స్థిరపడిపోయాడు. అప్పట్నుంచీ తమ వూళ్లో దొంగసారా మీద పెత్తనం అశ్వత్థరెడ్డి పరమైంది. నారాయణరెడ్డి దాని గురించి పట్టించుకోను కూడా లేదు.

అశ్వత్థరెడ్డి అది చూశాడు. కాంట్రాక్టుల్లో డబ్బుందనే విషయం అతనికి బాగా అర్థమైంది. ఈలోగా తమ వూరికి కొత్త రోడ్డు శాంక్షనైంది. నారాయణరెడ్డికి ఆ కాంట్రాక్టు మామూలుగా అయితే నల్లేరు మీద బండి నడక. అయితే అశ్వత్థరెడ్డి ఈసారి అతనికి అడ్డు తగిలాడు. అంతవరకూ శాంతంగా వున్న వైరం మళ్ళీ రాజుకుంది.

చాలాసేపు ఇరుపక్షాల మధ్య వాదం నడిచింది.

"సర్లెబ్బా! నేనో పరిష్కారం చెప్తా, ఇద్దరూ ఇనుకోండి. కాంట్రాక్టు మీరిద్దరూ సొగం సొగం చేస్కోండి," అన్నాడో పెద్దమనిషి చివరికి.

నారాయణరెడ్డి ఇటీవల లౌక్యం బాగా నేర్చుకున్నాడు. వైరంలో సొమ్ము లేదని అతనికి బాగా తెలుసు. దాంతో ఆ పెద్దమనిషి చెప్పిన మాటలకు వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు.

అశ్వత్థరెడ్డి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఒప్పుకోవాకు," రహస్యంగా హెచ్చరించాడు శౌరెడ్డి. కానీ అశ్వత్థరెడ్డికి కొన్ని నాయకత్వ లక్షణాలున్నాయి. పట్టువిడుపుల గురించి అంతా కాకపోయినా కొంత తెలుసు.

"సరే, అట్నే గానీరి. పెద్దమనుషులు మీరు చెప్తాండారు గదా!" అన్నాడు చివరికి.

పెద్దమనుషులు ఒక్కసారి తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చుకున్నారు. ఉరుములు మెరుపుల్తో వడగళ్ల వాన కురవాల్సింది. కారుమేఘాలే పక్కకు తప్పుకున్నట్టయింది. ఎన్ని బాంబులు పడాల్నో, ఎన్ని తలకాయలు పగలాల్నో అనుకున్నది అంతా ఒక్కసారి చప్పగా చల్లారిపోయింది.

"ఏమైంది! బాంబులు పడ్తాయా?" బుడ్డోని చెవిలో గుసగుసగా అడిగింది లక్ష్మి.

"యాడిది? రాజీ కుదిరిపాయ!" అన్నాడు బుడ్డోడు.

"హై హై!" అంటూ లక్ష్మి చప్పట్లు కొట్టబోయి శౌరెడ్డి సీరియస్‌గా చూడ్డంతో ఆగిపోయింది.

ఆ సాయంకాలమంతా ఊళ్ళో ఆ పంచాయితి గురించే చర్చ. అయితే ఒకరకంగా తీరిందనుకున్న శని మరోరకంగా ఆ వూరిని చుట్టుకుంది. అలా జరుగుతుందని ఎవరూ వూహించలేదు.

ఆ రాత్రి వాన కురిసింది. పెద్దవాన, చెనిక్కాయ పంట ఆ వానతో తుడిచిపెట్టుకు పోతుందని రైతులంతా దిగాలుగా కూర్చున్నారు. అశ్వత్థరెడ్డి మాత్రం పంట గురించి ఆలోచన పెట్టుకోకుండా కాంట్రాక్టు విషయమే ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు.

అంతలో, "అశ్వత్థరెడ్డీ!" అనే పిలుపు వినిపించింది.

అశ్వత్థరెడ్డి మంచంమీద లేచి కూర్చున్నాడు.

"ఎవరు?"

"నేనే, శౌరెడ్డిని," అంటూ గొడుగు పట్టుకుని లోపలికొచ్చాడు శౌరెడ్డి.

"రా శౌరెడ్డీ! ఏంది, ఇయ్యాలప్పుడొచ్చినావు?" అన్నాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"ఏం లేదులే, మాటాడాలనొచ్చినా," అంటూ గొడుగు కింద పెట్టి బుడ్డోడు నిద్ర పోతున్న మంచం మీద కూర్చున్నాడు శౌరెడ్డి. "భోం చేసినావా అశ్వత్థరెడ్డీ?"

"అత్తగారింటికి బోయి తినొచ్చినాం," చెప్పాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"అయితే అమ్మి రాల్యా?"

అమ్మి అంటే బుడ్డోడి తల్లి.

"ల్యా! ఇంగా ఆడ్నే వుండాదిలే గానీ, ఏంది సంగతి శౌరెడ్డీ?" అన్నాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

శౌరెడ్డి నెమ్మదిగా విషయం ప్రస్తావించాడు. "అది గాదబ్బా, అశ్వత్థరెడ్డీ! ఇంగ నువ్వు గుడకా కాంట్రాక్టుల్లోనికి దిగినావ్. సారా కాంచడం నాకే వదిలేయరాదా అని అడగనీ కొచ్చినా," అన్నాడు.

అశ్వత్థరెడ్డి అతనికేసి కళ్ళప్పగించి చూశాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే కరెంటు పోయి అంతా చీకటైపోయింది. అప్పుడొకటీ అప్పుడొకటీ మెరుస్తున్న మెరుపుల వెలుగులో ఒకరి ముఖ కవళికలు చదవడం మరొకరికి సాధ్యం కావడం లేదు.

"ఇప్పుడేమైంది శౌరెడ్డీ? సారాబట్టీల్లో సగం వాటా నీకూ వుండాది గదా?" నెమ్మదిగా అన్నాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"నీకేం, మగపిల్లోడు అశ్వత్థరెడ్డీ! నాకు ఆడబిడ్డ. లెక్కతో నాకేగదబ్బా అవుసరం. సారాబట్టీలు పూర్తిగా నాకొదిలేయ్."

ఒక్కసారిగా ఇద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం అలుముకుంది.

కాసేపటి తర్వాత–

"ఇప్పుడీ బుద్ధి నీకేల పుట్టింది శౌరెడ్డీ?" వస్తున్న కోపాన్ని అణుచుకుంటూ అడిగాడు అశ్వత్థరెడ్డి.

"నీకేంబా, కాంట్రాక్టుల్లో మస్తుగా సంపాయిస్తావుగాని, సారా నాకుండనీ! ల్యాకుంటే కాంట్రాక్టులో నాకూ భాగమీ," అన్నాడు శౌరెడ్డి.

అశ్వత్థరెడ్డి సహనం కోల్పోకుండా వుండాల్సింది. కోల్పోయాడు.

"ఈకుంటే ఏం జేస్తావ్?" అన్నాడు దిగ్గున లేచి నిలబడిపోతు.

శౌరెడ్డి కూడా లేచి నిలబడిపోయాడు.

క్రమంగా ఇద్దరికీ మాటా మాటా పెరిగిపోయింది. చివరికి మాటలు కాస్తా కేకల్లోకి దిగాయి.

బుడ్డోడు అదిరిపడి లేచి కూర్చుండిపోయాడు.

తెల్లవారేసరికి వాన కురిసి వెలిసిపోయింది.

రైతుల మొహాల్లో కూడా ఆసరికి చిరునవ్వు వెలిసిపోయింది. ఆ అకాల వర్షంతో చెనిక్కాయపంటంతా సర్వనాశనమై పోయింది.

బుడ్డోడు పొద్దునే లక్ష్మిని కలుసుకున్నాడు.

"మీ నాయనా మా నాయనా రేత్తిరి తగూలాడుకున్నారు" వస్తూనే రిపోర్టు చేశాడు.

"దేనికి?" అడిగింది లక్ష్మి చింతచెట్టు కింద బురదలో ఎగుర్లాడుతూ.

"ఏమో!" అన్నాడు బుడ్డోడు.

రాత్రి వాడు కళ్ళు తెరిచి చూస్తూనే కనబడింది చిమ్మచీకటి. అంతలోకే ఓ మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపు వెలుగులో శౌరెడ్డితో తన తండ్రి గొడవ పడుతుండటం కనిపించింది. బయట హోరున వర్షం. ఆ వానకు తమ ఇంట్లో కేకలు బయటికి పోవడం లేదు.

ఆ వాదులాట ఎందుకో బుడ్డోడికి అర్థం కాలేదు. చివరికి, చూసుకుందాం అంటే చూసుకుందాం అని ఇద్దరూ ప్రతిజ్ఞలు చేసుకోవడం మాత్రం అర్థమయ్యింది. ఆ తర్వాత శౌరెడ్డి పొగలు సెగలు కక్కుతూ ఆ వానలో బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

తను మేలుకోవడం తండ్రి కూడా గమనించలేదు.

అశ్వత్థరెడ్డి తనలో తనే ఏదో వదురుకుంటూ కోపం పట్టలేక ఇంట్లో అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తుండటం కాసేపు చూస్తుండిపోయి అంతలోనే మళ్ళీ నిద్రపోయాడు బుడ్డోడు.

పొద్దున లేచి చూస్తే తండ్రి పక్కమీద లేడు.

లక్ష్మితో రాత్రి జరిగిన సంగతి చెప్పడానికి తను చక్కా వచ్చాడు.

బుడ్డోడు లక్ష్మితో మాట్లాడుతుండగానే తమకు తెలిసిన వాడొకతను రొప్పుతూ పరిగెత్తుకుంటూ రావడం కనిపించింది. "ఒరే బుడ్డోడా! నువ్విడుండావా? మీ నాయన మీద బాంబులు బేసినార్రా!" దూరం నుంచే అరిచాడతను.

పిల్లలిద్దరికీ ఆ మాట అర్థం కావడానికి కాసేపు పట్టింది.

"ఎప్పుడు?" అన్నాడు బుడ్డోడు చివరికి.

"ఎప్పుడో తెల్దు. మీ నాయన్ని పొద్దుటూరు ఆస్పత్రికేసుకు బోతాండారు. బతుకుతాడో లేదో తెల్దు."

"ఇప్పుడు యాడుండాడు?"

"మీ ఇంటికాడికే కొండబోయినారు. నువ్వు బిర్న పో," తొందర చేశాడతను.

పిల్లలిద్దరూ ఒకేసారి పరిగెత్తారు.

అప్పటికే బుడ్డోడి ఇంటిదగ్గర బీభత్సమైన వాతావరణం నెలకొని వుంది. స్పృహ తప్పిన అశ్వత్థరెడ్డిని అరుగుమీద పడుకోబెట్టారు. కుడి కాలు, కుడి చేయి రక్తసిక్తమై పోయాయి. తలకు కూడా గాయాలు తగిలాయి. ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళ్ళడానికి అశ్వత్థరెడ్డిని బండికెత్తే ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. పోలీసులు ఇంకా రాలేదు. రక్తం ఆగకుండా స్రవిస్తోంది.

అక్కడ జనం చెప్పుకుంటున్నదేమంటే అశ్వత్థరెడ్డి పొద్దున్నే బయలుకు వెళ్ళడానికి ఊరవతల కంపచెట్లవైపు నడుస్తున్నాడు. అక్కడే ఎవరో కాపు కాసి అతని మీద బాంబులు వేశారు.

ఆ పని నారాయణరెడ్డి మనుషులదని జనం అనుకుంటున్నారు.

అంతలోకే బుడ్డోడి తల్లిని ఆగమేఘాల మీద ఎవరో బండి మీద పిల్చుకొచ్చేశారు. రక్తపు ముద్దలా పడున్న భర్తను చూస్తూనే ఆయమ్మ ఒక్కసారిగ గొల్లుమంటు విరుచుకు పడిపోయింది.

"నాకు తెలుసు ఈ పని ఎవరు చేసినారో" అన్నాడు బుడ్డోడు.

"ఎవరు?" అంది లక్ష్మి.

బుడ్డోడు ఆ మాటకు సమాధానం చెప్పలేదు.

వాడి కళ్ళు గొల్లుమంటున్న తల్లివైపే చూస్తున్నాయి. ఆ దృశ్యం చూసి వాడి మనసులో ఏం రగులుతోందో వాడికి ఒక్కడికే తెలుసు.

హఠాత్తుగా బుడ్డోడు లక్ష్మి చెయ్యి వదిలేశాడు.

"యాడికి?" కంగారుగా అంటోంది లక్ష్మి.

బుడ్డోడు తను బాంబులు దాచిన గాదెవైపు పరిగెత్తాడు.

సీమసాహితి, మే-జులై 1996